

V inkvizícii stačí obvinenie ako dostatočný dôkaz viny. Apológia slovenského sudcu Števíka voči potrestaniu za realizáciu slobody prejavu

- CZ24 News | 26. února 2023

SLOVENSKO: Apológia sudcu Patrika Števíka voči disciplinárnemu potrestaniu za realizáciu slobody prejavu

“Dňa 15.10.2022 som zverejnil text, ktorého obsahom bola Výzva prezidentke Slovenskej republiky Zuzane Čaputovej. Za túto aktivitu som bol disciplinárne potrestaný z dôvodu porušenia zásad sudcovskej etiky.”

Moja Výzva zameraná na zastavenie šírenia nenávisti v spoločnosti a ochranu demokracie, právneho štátu a mieru bola zverejnená naprieč celým mediálnym spektrom. Patrím medzi autorov, ktorí publikujú iba preto, aby naplnili potrebu vyjadriť sa. Z tohto dôvodu ignorujem nesúhlasné či odsudzujúce prejavy za moje príspevky neobsahujúce vecné argumenty. Najčastejšie k nim dochádza z dôvodu, že obmedzený rozsah vnímania neumožňuje čitateľovi pochopiť moje historizujúce, filozofujúce, jurizujúce či politizujúce myšlienky v celej svojej hĺbke a komplexnosti. Teda ani sudca, ktorého jedinou zdatnosťou sú paragrafy patriace k jeho agende, nie je cieľovou skupinou mojich textov. Dnešná doba poznačená nízkymi a deformovanými kritériami v akejkolvek oblasti umožňuje aj právnikovi vybudovať si kariéru iba na zopár desiatkach paragrafov bez elementárnej znalosti právnej vedy či právnej filozofie. Plytká osobnosť a odbornosť takéhoto právnika mu neumožňuje pochopiť svoje poslanie v kontexte morálky, ľudskej dôstojnosti, prirodzenosti či filozofickej antropológie. Zanedbaná intelektuálna výbava ho núti používať myšlienkové skratky, ktoré vylučujú univerzálnosť vedomia a objektivitu.

Práve tieto typy ľudí často vykopávajú otvorené dvere a odsudzujú tvrdenia, s ktorými by pri vyššej intelektuálnej úrovni museli súhlasiť. Ich zjednodušené fanatické vnímanie udalostí pramení z neschopnosti uchopiť otázky bytia vo svojej celosti a v súvislostiach, z dôvodu nedostatku intelektuálneho talentu, duševnej pohodlnosti alebo zo zlého úmyslu. Ich jedinou možnosťou je preto nenáročný spôsob vnímania a upínanie sa iba na úlomky ontologickej úplnosti. Nepovažujem sa za duševného génia a ani sa nezaštitujem pozíciou sudcu s ambíciou dať svojim myšlienkam väčšiu prieraznosť. Sila myšlienky totiž nespočíva v autorovi, ale v jej obsahu. Je na každom čitateľovi ako naloží s mojimi myšlienkami a postojmi.

V inkvizícii je obvinenie dostatočným dôkazom viny

Rozhodol som sa nevyužiť zákonnú možnosť napadnúť rozhodnutie o mojom potrestaní. S mojím disciplinárnym potrestaním však nesúhlasím a mojou obranou je tento príspevok. Moja reakcia má za úlohu nahradiť absenciu spravodlivosti v tejto kauze a naplniť jej ideu *suum cuique tribuere*.

Nielen z môjho pohľadu som neporušil žiadne ustanovenia etického kódexu, a to aj napriek tomu, že sloboda prejavu sudcu je oproti bežným občanom mierne obmedzená. Všetky moje príspevky podliehajú prísnej autocenzúre a ich tvorba je ovplyvnená znalosťami judikatúry ESLP. V mojich textoch sa nenachádzajú komentáre ku konkrétnym súdnym konaniam či rozhodnutiam. Ich súčasťou nie je ani komentovanie politickej súťaže alebo vyjadrovanie politických preferencií. Nie je potrebné,

aby som na svoju obranu citoval state z etického kódexu alebo zo súdnych rozhodnutí zaoberajúcich sa slobodou prejavu sudcu. To už urobili znalci problematiky slobody prejavu, akou je bývalá dlhoročná zástupkyňa SR pred ESLP JUDr. Marica Pirošíková alebo sudkyňa a členka Súdnej rady SR zvolená sudcami JUDr. Dana Jelinková Dudzíková, či emeritný sudca Ústavného súdu SR doc. JUDr. Ján Drgonec, DrSc.

Stačí si prečítať moju Výzvu bez nenávisti, krvavých očí a túžby po pomste za to, že som si dovoľil skritizovať hlavu štátu. Moje texty nikdy neboli a ani nebudú nasladlé, podlízavé a preslušnelé, nech budú adresované komukoľvek. Takúto formu prejavu rád prenechám tým, ktorí sa snažia získať si priazeň svojich vyvolencov alebo jedincom s lokajským charakterom. Je mi cudzie bezbrehé preukazovanie ceremoniálnej úcty a uctievanie politických fetišov a ikon. Úcta k úradu a funkcii by sa mala odvíjať od úcty k človeku, ktorý ho zastáva. Moje vyjadrovanie je charakterizované pevne prejavovým vlastným názorom a vo všeobecnosti je považované za priame, zrozumiteľné a slušné. A taký bol aj text, za ktorý som bol disciplinárne potrestaný. Je veľavravné, že odporcovia mojej Výzvy prezidentke sa ani len nesnažia svoj nesúhlas argumentačne podporiť, ale dookola vytrhávajú z môjho textu iba niektoré literárne prostriedky, ktoré patria k legitímnym jazykovým konštrukciám, a s ktorými sa niektorí moji odporcovia stretli naposledy v školských laviciach. Preto ani nedokážu doceniť ich význam a hodnotu.

Ak by som žil v krajine, v ktorej platia princípy demokracie a právneho štátu, určite by som rozhodnutie o svojom potrestaní atakoval zákonným spôsobom. V naozaj demokratickom a právnom štáte by však k môjmu potrestaniu nikdy nedošlo.

Keďže Slovenská republika je v dnešnej dobe štát s totalitnými prvkami, v ktorom spravodlivosť ustupuje pred pomstou a inkvizičnými praktikami, rozhodol som sa ďalej nebrániť právnou cestou. Vyjadrené slovami historiografie: „Obhajoba pred inkvizíciou mala vždy malý úžitok, obvinenie totiž bolo dostatočným dôkazom viny.“

Prvotným impulzom v mojej kauze bolo konanie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky naplnené podaním zo dňa 18.10.2022, ktoré bolo adresované môjmu domovskému súdu, či som nekonal v rozpore so sudcovskou etikou.

Sudca je ochrancom štátu a nádej pre občana

Sudca z titulu svojej funkcie člena jednej z mocí v štáte je povinný vyjadrovať sa k otázkam verejného záujmu. Najmä je ako odborník povinný zaujať stanovisko k otázkam demokracie, právneho štátu či nezávislosti súdnej moci. Sudca sa priamo podieľa na riadení štátu nielen svojou rozhodovacou činnosťou, ale aj kontrolou výkonnej a zákonodarnej moci. Súdna moc je totiž jediná čisto odborná moc v štáte. Občan – sudca má byť zárukou, ktorá udrží zvyšné dve moci v štáte v medziach zákona a korektívom, aby prijímané právne normy a rozhodnutia exekutívy boli v súlade s princípmi demokracie, právneho štátu, nezávislosti súdnej moci, suverenity štátu, mieru či *ius naturale*. Tento status však vyžaduje od sudcu nepomerne viac ako len znalosť zákona, ktorý ho živí. Nutnosťou sudcu chrániaceho štát je univerzálna vzdelanosť a pestrá intelektuálna výbava. Sudca štylizujúci sa do pozície ministerského úradníka, ktorý vykonáva akúkoľvek politickú vôľu vyjadrenú v zákonoch, je degradovaním sudcovského stavu. Rezignácia sudcu na kontrolu legislatívneho procesu a na vyjadrovanie sa k zásadným záležitostiam verejného záujmu je likvidáciou súdnej moci a jej plné podriadenie sa ľubovôli výkonnej a zákonodarnej moci. Vzdaním sa tejto kontrolnej funkcie berie justícia občanovi nádej v spravodlivý štát, zvlášť v krízových obdobiach. Z tejto doktríny vychádza aj moja Výzva, ktorá sa stala filtrom kvality demokracie a rešpektovania slobody prejavu v Slovenskej republike.

Režimové authority sú zdesené

V nedávnom rozhovore vyjadrila zdesenie jedna režimová justičná autorita a funkcionár. Bol zdesený z toho, že určitá skupina občanov má na niektoré skutočnosti iný názor ako on sám. Treba lepší dôkaz, ako uvažujú totalitne zmýšľajúci jedinci prikrývajúci sa vznešenými frázami? Mohol by som byť zdesený z toho, že on je zdesený. Nie som. Rešpektujem jeho názor aj zdesenie, aj keď s ním nesúhlasím. To je to, čo odlišuje demokraciu a právny štát od totality. Lebo zdesenie mocných z toho, že občiansky substrát si dovoľí myslieť inak, je v priamej príčinnej súvislosti s potláčaním a trestaním iného názoru. Tak to bolo aj v prípade mojej Výzvy.

Namiesto zdesenia odporúčam reálnu akceptáciu plurality názorov a dialóg, odporúčam osvetu namiesto propagandy. Jednostranné vytváranie fiktívnej reality a obmedzovanie spektra prijateľného názoru, v rámci ktorého prebieha dialóg bez oponentov, nemá nič spoločné s demokraciou. Ide o totalitné praktiky priamo likvidujúce slobodu prejavu. Tú slobodu, ktorá vzniká už pri narodení dieťaťa vo forme jeho plaču.

Tvorba a zušľachtovanie názoru je náročný proces. Žiada od nás systematickú dennodennú prácu, na konci ktorej možno vytvoríme jedno nepatrné sklíčko mozaiky. Niekedy zase iba načerpáme množstvo informácií bez nároku na ich rýchlu akceptáciu. Často nie je nutné informáciám uveriť alebo ich odmietnuť. Stačí ich nechať pôsobiť a vedieť, že existujú. Príde čas, keď sa s nimi človek vysporiada. Objektívizácia názorov a hľadanie pravdy neprebíha sledovaním nízkoúrovňových zábavných relácií alebo pri nevkusných filmoch plných vulgarizmov a násilia. Tvorba hodnotného človeka prebieha iba na platforme spoznávania bytia v jeho najhlbšej podstate. Bytia zjavujúceho sa prostredníctvom súcien a fenoménov, ktorého je každý z nás súčasťou, a ktorého určujúcim motívom je túžba človeka po poznaní realizovaná v rámci starostlivosti o vlastnú dušu. Až potom Platónove podobenstvo o jaskyni prestane byť pre nás mýtom a jeho svet ideí sa stane prenikajúcim svetlom, ktoré nás vyvedie z otrockého zajatia intelektuálneho podzemia.

Túžba po kritickom myslení nás vyzýva posudzovať texty iba podľa obsahu. Meno autora a jeho povest' nie sú dôležité. Hodnotu majú iba argumenty a ich overovanie. Túžba po kritickom myslení od nás tiež žiada zaoberať sa všetkými dostupnými informáciami, ktoré nám ponúka celý mediálny kaleidoskop. Tieto potom problematizujeme a podrobujeme ich testu pravdivosti. Sledujeme teda nielen režimové, či inak preferované médiá, ale aj tie na opačnej strane ideového spektra. Z elementárnej logiky vyplýva, že každé médium či zdroj je inak ideologicky nastavený. A teda každé médium vedome zabúda na určité typy informácií a kladie dôraz na iné princípy. Preto musí človek sledovať celé názorové spektrum v duchu tvrdenia: dajte mi všetky informácie a názor si urobím sám. Získavanie informácií a tvorba pravdivého názoru je teda zložitá a časovo náročná práca.

Zdesenému justičnému funkcionárovi si dovoľm pripomenúť, že v demokratickej spoločnosti má človek právo aj na názor, vieru, či presvedčenie, ktoré je nesprávne. V demokratickej spoločnosti nevytvára vládna moc zoznamy nepohodlných médií a silové zložky štátu neposudzujú pravdivosť informácií či zdrojov. V demokratickej krajine nie sú ľudia ponižovaní, zosmiešňovaní či trestaní za iný názor. A teda ani sudcovia. V demokracii sa cenzúra zakazuje a pluralita názorov zaručuje.

Je prirodzené, že v spoločnosti panujú rôzne názory a občania by sa ich nemali báť prezentovať. Tak to v demokracii a právnom štáte chodí. Demokratickému štátu nesmie prekážať, že existuje názorovo rozdelená spoločnosť. Mala by mu prekážať neschopnosť vzájomnej tolerancie a rešpektu rôznych názorových skupín. V Slovenskej republike nahrádza vládna moc úctu a rešpekt k iným názorom totalitárnou prevýchovou a stigmatizáciou tých, ktorí nezapadajú do aktuálnych ideologických trendov. História nás pritom učí, že boj proti prirodzenosti stojí mnoho obetí, ale nikdy sa vyhrať nedá. Aj preto sa prirodzenosť stala základom prirodzeného práva a z nich plynúcich ľudských práv. Zneužívanie schopnosti myslieť, logické klamy a sofizmy mali vždy krátkodobú trvácnosť.

Som človek uvedomujúci si svoje nedostatky a omyly. Som si vedomý, že neviem všetko a ani nikdy

všetko vedieť nebudem. Viem, že nikdy nebudem múdry, ale robím všetko preto, aby som múdrom bol. Ale napriek tomu si ako človek uplatňujem právo vyjadriť sa. Toto prirodzené právo každého človeka uskutočňujem spôsobom, ktorý mi je vlastný aj napriek tomu, že nie som dokonalý. Lebo som človek.

Dvojaký meter a predstieranie sú charakteristickými znakmi totalitného správania

Proces odkrývania pravdy a hľadanie spravodlivosti je v krajine, akou je dnes Slovenská republika, náročný. Všetci moji názoroví protivníci v službách justície, túžiaci po mojej hlave, už dávno vo svojom vnútri vyriekli nado mnou ortieľ. Pre nich je proces len dekorácia prikrývajúca už vopred známe rozhodnutie. Naša krajina sa ocitla v politickom režime, v ktorom sa stalo štandardom, že žalobca je zároveň sudcom názorovo nepohodlnej osoby, pričom exekúciu môže vykonať ideologicky spriaznená osoba. Preto som považoval za neprimerané brániť sa proti môjmu potrestaniu spôsobom, ktorý mi priznáva zákon. Som presvedčený, že ak by som svoju Výzvu neadresoval prezidentke, ale osobe, ktorá stojí na opačnej strane ideologickej barikády, moji aktuálni žalobcovia by ma nosili na rukách a ani by ich nenapadlo trestať ma.

Dvojaký meter je pre totalitné správanie charakteristickým znakom. Predstieranie sa stalo v našej krajine normou. Predstierame, že žijeme v demokracii a právnom štáte, lebo to dobre znie a právne nevzdelaná masa spoluobčanov tomu verí. Imitáciou spravodlivosti zakrývame naše zvrátené túžby po inkvizícii a pomste. Predstierame, že zástupy diplomovaných nevzdelancov, ktorých produkuje naše školstvo, sú naslovovzatí odborníci, ak slúžia režimovým záujmom. Intelektuálnu pohodlnosť nazývame pokorou, nechať si skákať po hlave voláme uvedomelosťou a klamať znamená byť korektný. Predstierame, že obmedzovaním ľudských práv chránime demokraciu, že iba vybrané informačné zdroje sú tie pravdivé. Tvárime sa, že nám záleží na rešpektovaní inakosti a suverenity a v skutočnosti sa snažíme o prevýchovu a závislosť. Deformy sú oslavované ako reformy, slová sa prezentujú ako skutky. Snažiť sa predstierať môžeme síce čokoľvek, ale nie všetko môže byť predstierané pred všetkými a navždy.

Nechali sme si vziať cit pre zdravý rozum, prirodzenosť a ľudskú dôstojnosť. Všetci sa dívame, ale iba málokto vidí, že zbavením človeka schopnosti vnímať prirodzenosť, ľudskú dôstojnosť a tradičné hodnoty, zbavujeme človeka schopnosti vzdorovať a bojovať. Z človeka sa tak stáva iba bezmenná poslušná súčasť tekutej spoločnosti, ktorá bezmyšlienkovite plní pokyny.

Zobral som rozhodnutie o mojom potrestaní iba na vedomie aj preto, lebo nie každá čiastková pravda je hodná súboja, zvlášť v situácii, keď viete, že na konci procesu vás nečaká nič lepšie ako na jeho začiatku. Tak ako šachista nezriedka dobrovoľne obetuje vlastnú figúru pre dosiahnutie priaznivého výsledku, ja som svoje potrestanie zobral na vedomie bez následnej právnej aktivity. Svojím postupom som zabránil judikovaniu prípadu a možnému plošnému obmedzeniu slobody prejavu sudcu.

Odklon Slovenskej republiky od európskej tradície myslenia a ochrany jej vlastných hodnôt

Nebudem sa podrobne zaoberať pohnútkami, ktoré viedli k môjmu potrestaniu. Zorientovanému čitateľovi sú zrejmé. V Slovenskej republike môže byť aj sudca zatiahnutý do politického boja, ak realizáciou slobody prejavu stúpi na otlak niekomu politicky mocnému. Takto sa v totalitných režimoch vyrábajú disidenti. Je príznačné, že medzi mojimi žalobcami sú aj osoby, ktoré pred rokmi hlásali, že občan má právo na sudcu slobodného ducha, ktorý musí mať garantované právo vyjadrovať sa a rozhodovať bez strachu. Dlhodobé pokrytectvo týchto jedincov preukazuje ich skutočné úmysly. Cieľom ich aktivít nie je demokracia či právny štát, ako prezentovali v protiharabinovskom boji. Ich zámerom je presadzovanie ideológie a demokracia s právnym štátom sú ich zásterkou iba tam, kde sa im to hodí. Slávny Cicero by sa rozhorčil: „*Quem ad finem sese*

effrenata iactabit audacia?“

Moje disciplinárne potrestanie je následkom skutočnosti, že nielen Slovenská republika, ale celý európsky priestor trpí masívnou dehelenizáciou paradigmatických pravidiel a princípov neoddeliteľne spätých s európskym myslením, ktorých významnou súčasťou je aj sloboda prejavu. Európska kultúra je už od svojho vzniku kultúrou nazerania z rozumu. V súčasnej dobe Logos, ako základný stavebný kameň Európy, nútene ustupuje pred umelo vytvorenými a agresívnym spôsobom vtláčanými hodnotami, ktoré s európskym kultúrnym dedičstvom nemajú nič spoločné. Moje potrestanie priamo súvisí s odklonom Slovenskej republiky od európskej tradície myslenia a ochrany jej vlastných hodnôt ako sú prirodzené právo, ľudská dôstojnosť, demokracia, právny štát, nezávislosť súdnej moci, či ľudské práva.

Po zverejnení mojej Výzvy sa v mediálnom priestore objavili aj nepravdivé informácie týkajúce sa mojej osoby ako sudcu. Na *argumentum ad hominem* zo strany mojich oponentov uvádzam, že som od hodnotiacej komisie ako sudcu dostal za sledované obdobie rokov 2016 – 2020 známku výborný s plným počtom bodov so záverom odvolacích senátov, že rozhodovacia činnosť JUDr. Patrika Števíka je na veľmi dobrej odbornej úrovni. Poukazujem aj na skutočnosť, že žiadna politická strana nezodpovedá mojim predstavám a nereprezentuje v plnej miere moje hodnotové nastavenie. Rovnako tak nie som mazákovec, harabinovec či inak názorovo zaradená osoba. Mám iba iný názor ako tí, ktorí ma nálepkujú preto, lebo im chýba dostatočná argumentačná kvalita. Považujem za potrebné uviesť na pravú mieru aj informáciu, že som svoju Výzvu stiahol z pôvodného zdroja. Iniciatíva na stiahnutie mojej Výzvy z primárneho zdroja nepochádzala z mojej strany, ale s týmto krokom som nemal žiadny problém, keďže v tom čase už bola Výzva dostupná v celom mediálnom priestore.

Verím, že čiastočným odhalením skrytosti tejto kauzy som dostatočne vysvetlil dôvody svojho konania. Príde čas, keď bude možné úplne odkryť zákulisné praktiky vládnucich politikov bez ohrozenia ľudí, ktorí mi poskytli pomocnú ruku, aby som nemusel znášať pre mňa nič neriešiacu záťaž politického inkvizičného procesu. Ušetrenú energiu a čas môžem naďalej venovať svojim textom a príspevkom, ktoré jedných potešia, druhých podráždia a iných inšpirujú. Tentoraz už možno zdržanlivejšie bez metafor, s cieľom sťažiť pozíciu svojim nedemokraticky zmýšľajúcim oponentom, ktorí za kritikou legitímnych literárnych konštrukcií skrývajú svoje skutočné zámery. Moje rozhodnutie uverejniť svoju obranu až niekoľko mesiacov po mojom potrestaní má prozaický dôvod. Mojim cieľom bolo donútiť Súdnu radu SR zaoberať sa problematikou slobody prejavu sudcu a nechať členov Súdnej rady SR vyjadriť svoj názor bez informácie o mojom potrestaní. Som presvedčený, že ak by Súdna rada SR vedela o mojom potrestaní skôr, nerozhodla by sa riešiť problematiku slobody prejavu sudcu.

Žiť s disciplinárnym postihom za realizáciu slobody prejavu je oveľa pohodlnejšie, ako znášať ťarchu mlčania tam, kde sme povinní hovoriť.

[ZDROJ](#)